

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy, soudkyně Mgr. Lenky Bahýřové a soudce JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. D.**, zast. Mgr. Pavolem Khelem, advokátem, sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2019, č. j. 13 A 70/2019 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 10. 2019, č. j. CPR-30342-3/ČJ-2019-930310-V241 (dále též jen „rozhodnutí žalované“) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 4. 7. 2019, č. j. KRPA-248580-14/ČJ-2019-000022-ZAM (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku.

[2] Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem (dále též jen „napadený rozsudek“) zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované jako nedůvodnou. Dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce byl zaměstnancem českého zaměstnavatele (korporace NIKOLO s. r. o.), a proto neměl-li k této činnosti povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, byly dány podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců.

[3] Kasační stížnost není přípustná.

[4] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, č. 4051/2020 Sb. NSS, „*aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá ke projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu)*“. Stěžovatel jako důvody kasační stížnosti formálně označil § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též jen „s. ř. s.“) a dále v několika bodech shrnul odůvodnění napadeného rozsudku. Vlastní argumentace kasační stížnosti se však téměř doslova

shoduje s obsahem žaloby proti rozhodnutí žalované, stěžovatel pouze nahradil slovo „žalobce“ slovem „stěžovatel“.

[5] Stěžovatel vymezil rozsah kasačního přezkumu důvody § 103 odst. 1 s. ř. s. vymezenými pod písmeny a), b) i d), nicméně argumentaci obsaženou v kasační stížnosti by bylo možné podřadit pouze pod písm. b), tj. pod důvod spočívající v nedostatečných, nesprávných či procesně vadných skutkových zjištěních správního orgánu; pokud by ovšem kasační stížnost obsahovala argumentaci směřující proti napadenému rozsudku (viz níže). Tento důvod může obecně dopadat jak přímo na rozhodnutí správního orgánu, tak zprostředkovaně i na soudní rozhodnutí (pokud soud tvrzené vady neodhalil nebo zaujal stejný hmotněprávní názor jako žalovaný) a je logické, že argumentace obsažená v kasační stížnosti ve vztahu k tomuto důvodu nebude z povahy věci nijak novátorská; to plyne z povahy kasačního přezkumu, v němž zásadně nejsou řešeny jiné otázky než ty, které byly předmětem řízení již u krajského soudu (srov. § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s.).

[6] Ovšem i za situace, kdy žalovaný a krajský soud dospěli ke stejnému závěru, nepředpokládá se, že žalobce jen vezme text žaloby, v níž případně zamění slovo *žalobce* za slovo *stěžovatel*, a zašle jej Nejvyššímu správnímu soudu jako kasační stížnost. Naopak, předpokládá se předestření pokud možno kvalifikované polemiky s argumentací krajského soudu, na níž by mohl kasační soud adekvátně reagovat. Takovou úlohu neplní „kasační stížnost“, která je fakticky žalobou, v níž advokát jako právní profesionál provedl pouze kosmetické (formální) změny, jak byly shora vymezeny. Z textu argumentační části kasační stížnosti není patrná jakákoliv snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, poukázat na přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat nejpádnější žalobní argumenty (srov. usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[7] Nutno uvést, že městský soud se v napadeném rozsudku neomezil na odkaz na argumentaci žalované, případně její pouhé převzetí, nýbrž dostatečně reagoval na všechny uplatněné žalobní námitky, jež se vztahovaly k tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované a především k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu v řízení o vyhoštění stěžovatele. Krajský soud se (v bodech 11. – 12.) zabýval jak důkazy shromážděnými v řízení před správním orgánem prvního stupně, tak důkazy přeloženými stěžovatelem v rámci odvolacího řízení, posoudil jejich hodnocení ze strany žalované a odůvodnil, proč důkazy předložené stěžovatelem rovněž vyhodnotil jako účelové. Zabýval se též (v bodě 13) žalobní argumentací týkající se pracovní smlouvy stěžovatele s korporací NIKOLO s. r. o. a s odkazem na odbornou literaturu odůvodnil, proč tvrzením stěžovatele nepřisvědčil.

[8] Na uvedenou argumentaci advokát stěžovatele v kasační stížnosti žádným způsobem nereagoval. S výjimkou zvýrazněného tvrzení o porušení § 3 správního řádu, jímž text původní žaloby v kasační stížnosti doplnil, a vypuštění argumentace obhajující zastupování stěžovatele korporací NIKOLO s. r. o. ve správním řízení, se argumentační část kasační stížnosti zcela shoduje s textem žaloby.

[9] S ohledem na to, že řízení se vede na nejvyšším stupni soudní soustavy a je tak zcela na místě od kasační stížnosti předkládané advokátem vyžadovat odpovídající úroveň právní argumentace, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v této věci nebyly uplatněny žádné skutečné kasační důvody. Kasační stížnost totiž ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, ale je namířena proti rozhodovacím důvodům rozhodnutí žalované. Taková kasační stížnost je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. k tomu usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009,

pokračování

č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 5. 2020, čj. 9 Azs 101/2020 - 17, body 11 a 12).

[10] Současně tu nebyl ani důvod k tomu, aby Nejvyšší správní soud hleděl na takovou kasační stížnost jako na podání trpící vadami, které by byl povinen odstraňovat podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení slouží soudu k tomu, aby zajistil doplnění kasačních důvodů u těch kasačních stížností, které jsou podány jako blanketní, tj. neobsahují vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni); ostatně takovou blanketní kasační stížnost stěžovatel prvně podal a Nejvyšší správní soud postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. již aplikoval. Postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. totiž není určen k tomu, aby soud, který obdrží dlouhý a strukturovaný text tvářící se jako zdůvodněná kasační stížnost, pedagogicky vedl právního profesionála zastupujícího v kasačním řízení, upozorňoval ho na smysl kasační stížnosti (který je zřejmý ze zákona) a nabádal ho k vylepšení jeho argumentačních dovedností (shodně usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[11] Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.].

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., kdy žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu